

Wydawnictwo „Przeglądu sądowego“.

BIBLIOTEKA SĄDU WOJEWÓDZKIEGO
W KRAKOWIE
Nr inw. 2334
egz. _____ wyd. _____

USTAWA

o postępowaniu uproszczonem w sprawach o zbrodnie i występki obowiązująca na ziemiach b. zaboru austriackiego z objaśnieniami i rozporządzeniem wykonawczem.

IV - 1919 -
Usp

KRAKÓW 1919.

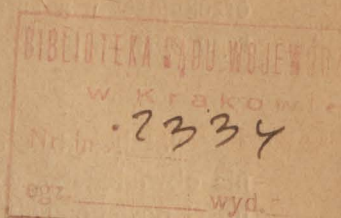
Nakładem Związku sędziów Małopolski — Sekcyi Krakowskiej.
Z drukarni Mieszczańskiej St. Tomaszewskiego Kraków, ul. Batorego 6.

XV-1919-45P

WYDZIAŁOWA BIBLIOTEKA UNIWERSYTETU JAGIELLOŃSKIEGO	
	NR INWENTARZA
	02/01/15970
	SYGNATURA
XV-1919-45P	

WPS-9.527

USTAWA

z 21. października 1919. Nr. 87. dzup. poz. 473. dzp. o
postępowaniu uproszczonem w sprawach o zbrodnie
i występki na ziemiach b. zaboru austriackiego.

Art. 1.

Z powodu wszystkich zbrodni i występków, nie należących do orzecznictwa sądów przysięgłych, Prokurator Sądu Okręgowego może zamiast wnosić akt okarżenia, postawić wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem, jeżeli według zachodzących okoliczności można przyjąć, że pomijając kary dodatkowe, nie wypadnie wymierzyć kary surowszej, jak grzywnę lub karę na wolności najwyżej przez jeden rok i to bądź samą, bądź w połączeniu z grzywną.

W postępowaniu uproszczonem przeprowadza rozprawę główną i rozstrzyga jeden sędzia.

O ile niniejsza ustawa nie zawiera odmiennych przepisów, obowiązują w postępowaniu uproszczonem przepisy ustawy o postępowaniu karnem.

Oskarżyciel prywatny nie ma prawa stawiać wniosku, aby wdrożono postępowanie uproszczone. W przypadkach objęcia ścigania przez stronę cywilną (par. 48 pk.) postępowanie uproszczone nie ma zastosowania.

Art. 2.

Wniosek (art. 1.) winien obejmować oprócz dat, wymienionych w punktach 1—4 par. 207 pk. także przytoczenie środków dowodowych, których prokurator chce użyć. Wniosku nie potrzeba uzasadniać. Równocześnie można postawić wniosek, aby aresztowano obwinionego.

Wnioski powyższe należy w tyłu egzemplarzach, ilu potrzeba w myśl ustępu ostatniego par. 207 pk., postawić u sędziego orzekającego, a zarazem zawiadomić o wniosku sędziego, u którego sprawa poprzednio zawisła.

Art. 3.

Jeżeli sędzia orzekający ma wątpliwości co do aresztowania obwinionego, co do właściwości sądu lub co do dopuszczalności postępowania uproszczonego. albo jeżeli mniema, że wniosek ma jakąś wadę formalną, że czyn zarzucony obwinionemu nie podlega sądom, że ściganie jest wykluczone z powodu przedawnienia, ułaskawienia (par. 2 pk.), lub z innej przyczyny prawa procesowego, albo, że zachodzi brak żądania wymaganego przez ustawę do ścigania, lub też niema wymaganego przez ustawę zezwolenia osoby do tego uprawnianej, wreszcie jeżeli obwiniony żali się na aresztowanie, należy zasięgnąć rozstrzygnięcia Izby Radnej.

Art. 4.

Jeżeli Izba Radna zadecyduje, że sąd wymieniony we wniosku jest niewłaściwy, odstąpi sprawę sądowi właściwemu.

Jeżeli wniosek odrzucono tymczasowo z powodu wady formalnej, albo jeżeli uznano postępowanie uproszczone za niedopuszczalne, prokurator powinien postawić wnioski, potrzebne do wdrożone lub dalszego prowadzenia postępowania.

Jeżeli Izba Radna uważa ściganie czynu za niedopuszczalne z jednej z przyczyn, wymienionych w art. 3, zastanawia postępowanie.

Od rozstrzygnięć Izby Radnej o aresztowaniu przysługuje obu stronom, od rozstrzygnięcia zastanawiającego postępowanie, przysługuje prokuratorowi zażalenie do Trybunału drugiej instancji, (par. 114. pk.).

Uchwały Izby Radnej, ani uchwały Trybunału drugiej instancji, któremi uznano sąd za właściwy, czyn za podlegający ściganiu lub postępowanie uproszczone za dopuszczalne, nie wiążą sądu orzekającego.

Art. 5.

Jeżeli wnioski prokuratora nie budzą wątpliwości, albo jeżeli dycyzja Izby Radnej lub Trybunału drugiej instancji usunęła podniesione wątpliwości, sędzia orzekający zarządza rozprawę

Art. 6.

Pod względem przygotowań do rozprawy głównej, samej rozprawy głównej i wyroku obowiązują analogiczne postanowienia rozdziałów XVII. i XVIII. (par. 220—279 pk.), z następującymi zmianami i uzupełnieniami:

- 1) Sędzia orzekający może polecić obwinionemu, aby ustanowił sobie obrońcę i wymienił jego nazwisko w zakreślonym terminie. Sędzia musi wydać takie polecenie, jeżeli obwiniony nie ma jeszcze 18 lat. Jeżeli obwiniony nie zastosuje się do tego polecenia, ustanowi mu sędzia obrońcę z urzędu i to pod nieważnością, o ile obwiniony nie ma jeszcze lat 18 (par. 281. 1. 3. pk.) Ustanowienie to odnosi się do całego postępowanie.
- 2) Wezwanie oskarżonego winno oprócz treści przepisanej w par. 221. pk. i dołączonego odpisu wniosku o ukaranie w postępowaniu uproszczonem (art. 2.) zawierać polecenie, aby dostarczył do rozprawy środków dowodowych, służących do jego obrony, lub doniósł o nich sądowi w porę tak, aby można było skorzystać z nich na rozprawie głównej. W wezwaniu tem może być umieszczone polecenie, aby oskarżony ustanowił sobie obrońcę. W postępowaniu uproszczonem nie potrzeba udzielać przeciwnikowi spisu świadków i znawców, którzy mają być dodatkowo wezwane (par. 222. pk.).
- 3) Postanowienia par. 224. pk., mogą być stosowane tylko wtedy, jeżeli chodzi o dochodzenia, których nie można przeprowadzić na rozprawie głównej.
- 4) Przełożony Trybunału pierwszej instancji może na wniosek prokuratora lub za jego zgodą zarządzić, iż rozprawa główna odbędzie się w siedzibie Sądu powiatowego, jeżeli to przyczyni się do przyspieszenia, albo ułatwienia rozpatrzenia sprawy lub do oszczędzania kosztów, może nadto na wniosek prokuratora zlecić przeprowadzenie rozprawy i wydanie rozstrzygnięcia także jednemu z sędziów tego Sądu powiatowego, który w myśl par. 51—56. pk. jest miejscowo właściwy.

Przeciw powyższym postanowieniom Przełożonego Trybunału pierwszej instancji nie ma środka prawnego.

- 5) Jeżeli nie przeprowadzono, ani śledztwa wstępnego, ani sądowych dochodzeń przygotowawczych, należy na żądanie oskarżonego wykluczyć jawność rozprawy głównej.

- 6) Sędzia orzekający, ma prawa i obowiązki przewodniczącego i trybunału.
- 7) Zamiast aktu oskarżenia należy odczytać wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem.
- 8) Pomijając kary dodatkowe sędzia nie może pod niewłaściwością (par. 281. 1. 11. pk.) wymierzyć kary surowszej, jak grzywnę lub karę na wolności najwyżej przez jeden rok, i to bądź samą bądź w połączeniu z grzywną.
Jeżeli uważa za odpowiednią karę surowszą, przerwie rozprawę. O zmierzającym do tego wniosku prokuratora rozstrzyga sędzia po wysłuchaniu oskarżonego (obrońcy). Jeżeli rozprawę przerwano, prokurator winien w trzech dniach postawić wnioski względem wdrożenia zwykłego postępowania w myśl przepisów ustawy (par. 27. p. k.).
- 9) Także w przypadku, przewidzianym w par. 278 p. k. nie może sędzia orzekający orzec kary surowszej od przytoczonej pod l. 8.

Art. 7.

Od wyroków zapadłych w postępowaniu uproszczonem dopuszczalne jest oprócz wypadku przewidzianego w art. 9. tylko odwołanie. O odwołaniu rozstrzyga Trybunał pierwszej instancji.

Co do postępowania i wznowienia obowiązują analogiczne przepisy par. 464—480 p. k., z wyjątkiem ustępu ostatniego par. 470, par. 475. 476 i 478 oraz ustępu drugiego par. 480, tudzież z następującymi zmianami i uzupełnieniami:

- 1) Z powodu wymiaru kary wolno wnieść odwołanie na niekorzyść oskarżonego tylko wtedy, jeżeli wymierzona kara nie przekracza połowy najniższego ustawowego wymiaru kary.

Prokurator może wnieść odwołanie także z tego powodu, że sędzia nie uwzględnił jego wniosku, aby przerwać rozprawę celem wdrożenia zwykłego postępowania. (art. 6. l. 8).

- 2) Jeżeli uwzględniono odwołanie prokuratora od orzeczenia o karze, nie można mimo to podwyższyć kary ponad granicę wymiaru podanej w art. 6 l. 8.

Jeżeli sędzia nie uwzględnił wniosku prokuratora, aby przerwać rozprawę w myśl par. 6 l. 8, a trybunał odwoławczy jest zdania, że wniosek ten należało uwzględnić, może wskutek odwołania prokuratora, wniesionego z powodu nie-

uwzględnienia powyższego wniosku, uchylić wyrok już na posiedzeniu niejawnem i zarządzić wdrożenie postępowania zwyczajnego.

3) Także prokurator może wnieść odwołanie na korzyść oskarżonego.

4) Za przyczyny nieważności według par. 468 1. 2. pk. należy uważać okoliczności podane w par. 261 pk. pod l. 2—5.

Ustęp ostatni par. 281. pk., na odpowiednie zastosowanie także w postępowaniu uproszczonem.

5) Jeżeli oskarżony jest aresztowany, należy go doprowadzić do rozprawy (par. 239. pk.).

6) Jeżeli przy rozprawie nad odwołaniem przesłuchuje się nowych świadków lub znawców, należy przesłuchiwać także tych świadków i znawców, na zeznaniach których opiera się wyrok pierwszej instancji, o ile oskarżony lub prokurator tego żądają albo sąd odwoławczy uzna to za potrzebne.

7) Sąd odwoławczy powinien także wtedy, gdy uchyla wyrok dla jednej z przyczyn wymienionych w punktach 1. i 2. par. 468 i w punktach 6. i 7. par. 281. pk. orzeczyć w sprawie samej bądź zaraz, bądź na późniejszym posiedzeniu w razie potrzeby po powtórzeniu rozprawy przeprowadzonej w pierwszej instancji i poprawieniu wadliwej czynności procesowej, chyba, że sąd odwoławczy uzna się niewłaściwym lub, że sędzia pierwszej instancji orzekł o czynie, którego osądzenie należy do sądu przysięgłych.

W pierwszym wypadku należy odstąpić sprawę sądowi właściwemu, a w drugim postarać się o wdrożenie przepisane w ustawie postępowania.

8) O dopuszczeniu wznowienia postępowania, decyduje sędzia orzekający przy trybunale pierwszej instancji, w którym lub w którego okręgu postępowanie było prowadzone.

Termin do wniesienia zażalenia przeciw odmówieniu wznowienia wynosi 8 dni.

Art. 8.

Do sędziego orzekającego należy także powzięcie wszystkich innych decezji poza rozprawą główną, do których zresztą powołany jest Trybunał lub Izba Radna. O ile tok instancji nie jest wyraźnie wzbroniony, przysługuje interesowanym od takich uchwał tudzież od zarządzenia lub uchylenia aresztu i od oznaczenia sumy zabezpieczenia, zażalenie do Trybunału pierwszej instancji.

Należy je wnieść w trzech dniach, o ile nie przepisano czego innego, zażalenie ma skutek zawieszający, o ile skutek taki miałoby także względem Trybunału lub Izby Radnej (par. 197. pk.). Od decyzji trybunału pierwszej instancji, niema już dalszego środka prawnego.

Art. 9.

Przepisy par. 427. i 428 pk. należy stosować analogicznie także w postępowaniu uproszczonem z tą zmianą, że o sprzeciwie rostrzyga trybunał pierwszej instancji po wysłuchaniu prokuratora.

Art. 10.

Przed upływem każdego roku wyznacza prezes sądu okręgowego na rok następny tych sędziów trybunału i sędziów przy sądach powiatowych, którzy mają orzekać w postępowaniu uproszczonem.

Art. 11.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1920. na obszarze b. zaboru austriackiego.

Nie ma jednak zastosowania w sprawach, w których w dniu powyższym oskarżonego postawiono już prawomocnie w stan oskarżenia.

Art. 12.

Wykonanie tej ustawy poleca się Ministrowi Sprawiedliwości.

Ustawa o uproszczonem postępowaniu karno-sądowem w sprawach o zbrodnie i występki¹⁾ wprowadza reformę odpowiadającą życzeniom sfer sądowych, które zbyt dotkliwie odczuwały wzrastający z każdym rokiem ciężar pracy urzędowej w dziale karnym²⁾. Z tych też sfer, w szczególności z łona „Związku Sędziów okręgu krakowskiego Sądu apelacyjnego“ wyszedł projekt ustawy o u. p.³⁾. Pierwowzorem był analogiczny projekt austriacki z kwietnia 1918⁴⁾ i ogłoszona na podstawie owego projektu nowela niemiecko-austriacka z 5. grudnia 1918. wprowadzająca u. p. w państwie niemiecko-austriackiem⁵⁾.

Polski projekt „Związku sędziów“⁶⁾ przedłożony Ministerstwu sprawiedl. w Warszawie za pośrednictwem Prezydium krak. apelacji nie doznał tam zmian zasadniczych⁷⁾ i przyjęty przez Sejm stał się ustawą.

Reforma, jaką wprowadza ustawa o u. p. posiada dwie strony dodatnie. Jedna idealna polega na podniesieniu wartości stanu sędziowskiego i prokuratorskiego, i wyrażeniu zaufania w bezstronność obu przez to, że ustawa o u. p. składa w ręce jednego sędziego orzecznictwo w sprawach doniosłych, ciężką stosunkowo karą zagrożonych, a powierza prokuratorowi inicjatywę dającą mu wpływ wyprzedzający wymiar kary w duchu jej złagodzenia. Druga: realna polega na korzyściach, jakie nowa ustawa przyniesie, względnie przynieść jest zdolna dla stanu sędziowskiego, a po części dla wymiaru sprawiedliwości.

1) Wyrażenie: „uproszczone postępowanie“ oznaczamy w dalszym ciągu skrótem: „u. p.“.

2) W krakowskim sądzie okr. wzrost ilości spraw Vr. przedstawia się w ostatnim czteroleciu następująco: w 1906. 3007, w r. 1917. 4691, w r. 1918. 7206, w r. 1919 do 28/10 7832. Ilość spraw St. w krakowskiej prokuraturze wzrastała następująco: w roku 1916. 8152, w r. 1917. 11364, w r. 1918 18761, w roku 1919, do 28/10 — 14371.

3) Autorem układu projektu z obszernymi motywami był Dr. Józef Windakiewicz.

4) Oznaczamy go skrótem: „pr. au.“.

5) Oznaczamy ją skrótem: „now. au.“.

6) Oznaczamy go skrótem: „pr. zw.“.

7) Na zmiany odnośnie zwrócimy uwagę przy omawianiu przepisów ustawy o u. p. Projekt przedłożony Sejmowi w ostatecznej rządowej redakcji nazywać będziemy „projektem rządowym“.

Słusznie bowiem zarząd sprawiedliwości spodziewa się,⁸⁾ że u. p. sprowadzi odciążenie sądów i zaoszczędzenie sił sędziowskich, a w związku z tem pozostaje uzyskanie możności bardzo doniosłego dla wymiaru karnej sprawiedliwości przyspieszenia toku procesu, a niemniej ważnego dla stanu sędziowskiego poświęcenia wolnego czasu na pogłębienie wiedzy prawniczej i podążenia za postępem kultury, za którym sędzia i prokurator mający oceniać przejawy codziennego życia zgodnie a stale podążać musi.

Jednak przestrzec należy przed zbyt dalekim optymizmem. Nie można bowiem zapominać:

1) że brak t. zw. powodów oskarżenia (§. 207. ustęp trzeci pk.) skupiających materiał dowodowy i odwodowy utrudni przeprowadzenie rozprawy i przedłuży jej trwanie;

2) że wnoszenie środków prawnych przeciw wyrokom dzięki konstrukcji t. zw. pełnego odwołania stanie się częstszem⁹⁾.

3) że praca personelu prokuratorskiego nie wiele się zmniejszy (przynajmniej na razie), gdyż u. p. będzie wymagało dłuższej interwencji prokuratora przy rozprawach a nadto posługiwanie się w prokuraturze siłami aplikantów lub młodych sędziów będzie utrudnione ze względu na odpowiedzialną decyzję w przedmiocieawnioskowania u. p. wymagającą doświadczenia i znajomości orzecznictwa sądowego.

Z tego wynika, że reforma procesowo-karna stawia także administrację sądową przed doniosłym i odpowiedzialnym zadaniem w podwójnym kierunku:

a) w kierunku pozytywnym będzie koniecznem dobrać wytrawne siły na stanowiska „sędziów orzekających“ i „kompletów odwoławczych“;

b) w kierunku negatywnym będzie wskazanem zaniechać zbyt spiesżnych, na doświadczeniu i statystyce nie dostatecznie opartych zarządzeń zmierzających do wyzyskania „zaoszczędzenia sił sędziowskich“.

Przedkładając Sejmowi projekt ustawy o u. p. zaopatrzył go Rząd w obszernie Motywy.¹⁰⁾

Motywy te starają się w znacznej części tylko uzasadnić przed właściwem forum ustawodawczem potrzebę reformy, dlatego wy-

⁸⁾ Wyrażono to w motywach rządowych ustawy.

⁹⁾ Przewidują to motywy rządowe

¹⁰⁾ Oznaczmy je skrótem: „mot rząd“.

starczy z treści tych motywów naprowadzić wyciągowo tylko to co ma znaczenie wykładni.

W szczególności motywa rządowe zaznaczają:

1) że prokurator nie ma obowiązku stawiania wniosku o ukaranie w u. p., chociażby zachodziły wymogi zastosowania u. p.;

2) że izba radna nie może rostrzygnąć, czy są dostateczne podstawy, aby obwinionego można podejrzewać o popełnienie czynu (§ 213. punkt 2. pk.), ani nie może zwrócić wniosku do lepszego wyjaśnienia sprawy (§. 211. pk.) lub też zastanowić postępowanie z przyczyn prawa materialnego (§. 213. punkt 3. pk.);

3) że właściwym do przeprowadzenia rozprawy sądem powiatowym (art. 6. punkt 2) będzie nie tylko sąd miejsca popełnienia czynu, ale także inny sąd powiatowy, stosownie do powodów w art. 6. punkt 2. podanych;

4) że w razie gdy rozprawę przeprowadza się w myśl art. 6. punkt 2. w sądzie powiatowym będzie zasadniczo sędzia sądu okręgowego osobą powołaną do jej przeprowadzenia a może nią być sędzia sądu powiatowego, tylko wtedy gdy owym sądem jest sąd powiatowy miejsca popełnienia czynu (§§. 51—56 pk.), co uzasadniają motywy powołaniem się na przepis §. 1. ustawy zasadniczej z 27. października 1862. L. 87. dzpp. austr.;

5) że w stadium rozprawy cofnięcie wniosku prokur. o ukaranie w u. p. jest już niedopuszczalne, a prokurator ma tylko prawo postawić przy rozprawie wniosek o przerwę, jeżeli uważa za odpowiednią karę surowszą niż w art. 1. zakreśloną, podczas gdy sędzia może z urzędu zarządzić przerwanie rozprawy z tego powodu;

6) że przeciw wyrokowi w u. p. przysługują tylko dwa środki prawne: odwołanie (art. 7) i sprzeciw (art. 9);

7) że odwołanie jest pełne tj. nie tylko od orzeczenia o karze i roszczeniach prywatnych i nie tylko z przyczyn nieważności, lecz także od orzeczenia o winie i faktycznej podstawie oskarżenia;

8) że sąd odwoławczy winien zasadniczo załatwić sprawę ostatecznie, wyjąwszy wypadki uzasadnione niewłaściwością sądu — a jest do tego w szczególności obowiązany i nie może zwracać sprawy sądowi I. instancji w przypad-

kach, w których w myśl §. 476. pk. sąd odwoławczy ma prawo rozstrzygnąć ostatecznie sprawę.

Praktycznie doniosłem będzie prawdopodobnie Rozporządzenie wykonawcze do ustawy o u. p. mające się niebawem pojawić.

Zanim to nastąpi uważamy za wskazane zwrócić uwagę na niektóre okoliczności wiążące się z ustawą o u. p. opierając się w tym względzie na źródłowych podstawach.

Art. 1.

Uproszczone postępowanie jest dopuszczalnem bez względu czy w danej sprawie miały miejsce dochodzenia (śledztwo) sądowe czy też ich nie było ¹¹⁾. Nie wolno wdrażać u. p. bez wniosku prok. Nie będzie sprzecznem z celem i brzmieniem ustawy, jeżeli prokurator już po wniesieniu formalnego aktu oskarżenia — atoli nie po jego prawomości postawi wniosek o przeprowadzenie u. p. ¹²⁾.

Ustawa o u. p. przyznaje prokuratorowi ważny wpływ na wymiar kary. Dlatego też decyzja prokuratora będzie wymagała rozważa to przede wszystkim przez ocenienie indywidualnych okoliczności danego wypadku. Rodzaj czynu, szkoda, wiek młodociany sprawcy, jego zachowanie się uprzednie, uzasadniona nadzieja poprawy, okoliczności łagodzące i obciążające z §§. 43—47 263. 264 uk. będą momentami doniosłymi dla decyzji. Prokurator będzie musiał przejść niejako do roli sprawiedliwego, bezstronnego sędziego. Miarodajnem będzie dla niego doświadczenie, w jakich granicach obraca się zazwyczaj wymiar kary oraz z drugiej strony przeświadczenie, iż kara dopuszczalna w u. p. będzie odpowiednią przewinieniu.

Obojętnem będzie, iż ustawa za czyn odnośny grozi surowszą karą (ponad 1 rok) byleby wymiar kary w ustawie zagrożony nie przekraczał 5 lat, bo w takim wypadku przestępstwo podpadałoby pod właściwość sądu przysięgłych.

Ale oprócz wspomnianych indywidualnych okoliczności prokurator kierować się będzie musiał także wyższymi względami natury ogólnej. Określają je motywy rządowe, wskazówką, że prok. będąc „organem powołanym do czuwania nad interesem

¹¹⁾ Tak motywy pr. au. i pr. zw. a pośrednio mot. rząd.

¹²⁾ Argument z art. 11.

publicznym przy wymiarze sprawiedliwości (§. 30. pk.) dostosowywać będzie swą decyzję do rozwoju i wyników orzecznictwa jednoosobowego w każdym poszczególnym sądzie, a motywy pr. zw. podnoszą, że prok. licząc się z doświadczeniem będzie miał „każdej chwili możliwość bądź rozszerzenia, bądź ścieśnienia wniosków o zastosowanie u. p. w miarę tego, jak będzie się rozwijać judykatura karna u. p.“.

Jeżeli prokurator objął zastępstwo oskarżyciela pryw. (§. 46. ustęp ostatni pk.) niema prawa wnioskować u. p. bo proces nie przestaje być skargowo-prywatnym.

Zastrzeżenie zdania końcowego dotyczące postępowania subsydjarnego¹³⁾ ma tylko to znaczenie, że strona cywilna, jako oskarżyciel subsydjarny a także prokurator w toku postępowania subsydjarnego nie mają prawa stawiania wniosku o wdrożenie u. p. Natomiast nie ma powodu odmawiać prawa tego prokuratorowi jeżeli w toku postępowania subsydjarnego podejmie na nowo ściganie, (§. 49. ustęp pierwszy pk.)¹⁴⁾.

Art. 2.

Cel u. p. wymaga, ab wniosek prokur. w tej formie jak ją zleca art. 2. był prosty i zwięzły. Więc np.:

„Wniosek o uproszczone postępowanie¹⁵⁾.

Wnoszę:

1) o ukaranie X. Y. (N. D. 4.)¹⁶⁾ za zbrodnię kradzieży z §. 171. 173. 174. II. c) uk. popełnioną przez to, że 2/2 1920. w Krakowie zabrał dla swej korzyści z posiadania i bez zezwolenia A. B. cudzą zamkniętą gotówkę 370 koron¹⁷⁾.

2) o przeprowadzenie rozprawy w sądzie pow. w Bochni. przez sędziego orzekającego tegoż sądu;

3) o orzeczenie przeciw X. Y. aresztu śledczego z §. 180. 175. ust. 3. pk.

¹³⁾ Wstawiono je dopiero w proj. rządowym.

¹⁴⁾ Wobec tego wspomiane zastrzeżenie jest zbytecznem, bo jest tylko powtórzeniem zasady wynikającej z pierwszego ustępu: że tylko prok. ma prawo wnioskować u. p.

¹⁵⁾ Taki tytuł (ewentualnie stampiliowy) bardzo wskazany dla orientacji.

¹⁶⁾ wypisywanie pełnych generaliów w zasadzie zbyteczne, nie żąda ich §. 207, punkt 1, pk wystarczy Nr. diarii prot. gdzie je umieszczono.

¹⁷⁾ Pr. au. zlecał tylko „dokładnie oznaczenie czynu“ a wedle motywów tegoż str. 21. ma odpaść ciężkie przyoblekanie opisu czynu w formułę ustawową. Inaczej pr. zw. i ustawa nowa.

Środki dowodowe: 1) przesłuchanie świadków: C. D. (ND 2.) E. Z. (ND. 3.) 2) odczytanie doniesienia (ND. 1.) zeznań świadka G. H. (ND. 4.) świadectw urzędowych oskarżonego“.

Mot. rząd. wyjaśniają, że wniosek należy udzielić sędziemu, „który ma w sprawie orzekać“. Jednak nie można zapominać, że „sędzią orzekającym może być bądź sędzia Trybunału, bądź sędzia właściwego miejscowo (§§. 51—56 pk.) sądu powiatowego (art. 6. punkt 4 i art. 10) i, że w tym drugim wypadku zlecenie przeprowadzenia rozprawy przez sędziego sądu pow. należy do przełożonego Trybunału.

Dlatego właściwem będzie udzielić wniosek w obu wypadkach sędziemu orzekającemu w Trybunale¹⁸⁾; on dopiero będzie musiał wyjednać potrzebne zarządzenia na poruczenie sędziemu sądu pow. „przeprowadzenia rozprawy i wydania rozstrzygnięcia“ (art. 6. punkt 4.) jako szczególnych czynności, zwłaszcza że i pozatem w takim wypadku sędzia orzekający w Trybunale będzie powołany do przedsięwzięcia innych czynności jak: badanie wniosku, (art. 3), powzięcie uchwały dotyczącej wznowienia, (art. 7. punkt 8), lub wogóle powzięcie uchwał poza rozprawą (art. 8.).

Tak więc art. 2. rozumie przez „sędziego orzekającego“ zawsze tylko sędziego miejscowo właściwego Trybunału, który jest względnie byłby powołany w regule do orzekania w danej sprawie. Dlatego też zbytecznem będzie przy udzielaniu wniosku sądowi podawać adres sądu. Zastąpi go napis: „Wniosek o uproszczone postępowanie“.

Zlecenie dotyczące ilości egzemplarzy wniosku dodano dopiero do projektu rządowego.

Art. 3.

Przepis ten wkłada na sędziego orzekającego (art. 2) obowiązek badania z urzędu wniosku prokuratora i podaje ośm grup wątpliwości zlecających zasiągnięcie rozstrzygnięcia izby radnej. Dotyczyć one mogą:

- 1) aresztowanie obwinionego,
- 2) właściwości sądu,
- 3) dopuszczalności u. p.,
- 4) formalnej wady wniosku,
- 5) pytanie czy czyn podlega sądowi,

¹⁸⁾ wyznacza go corocznie przełożony Trybunału (art. 10).

6) wykluczenia ścigania:

- a) z powodu przedawnienia,
- b) z powodu ułaskawienia (§. 2. pk.)
- c) z innej przyczyny prawa procesowego,

7) braku żądania wymaganego przez ustawę do ścigania

8) braku wymaganego przez ustawę do ścigania zezwolenia osoby do tego uprawnionej.

Nie dość ściśle terminologiczne ujęcie i rozgraniczenie wymienionych wypadków wymaga pewnych wyjaśnień. Ich podstawą wykładniczą musi być zaznaczenie faktu, że badanie sędziowskie w myśl §. 3. ma zastąpić sprzeciw od aktu oskarżenia, którego u. p. nie zna a wymienione wypadki będące reprodukcją z pr. au. i now. au. są analogicznym zastosowaniem różnych ewentualności unormowanych w §§. 208—213. pk. co wynika też z motywów pr. au. i pr. zw. oraz z mot. rząd. ustawy.

a d 1) „aresztowanie“ oznacza „areszt śledczy“, (§. 208 ustęp drugi pk.). Motyw z §. 175. punkt 2. pk. „z powodu wielkości grożącej prawdopodobnie kary“ nie będzie w regule miał miejsca, jednak mogą wchodzić w grę inne powody §. 175. punkt 2. pk.

a d 2) „Właściwość sądu“ oznacza zarówno właściwość miejscową jak i przedmiotową, bo tak ją rozumieją §. 212. i §. 219. pk. więc wątpliwość odnośna dotyczy w szczególności także wypadku, gdy sędzia jest zdania, że czyn stanowi przekroczenie lub podpada pod orzecznictwo przysięgłych, że należy do sądu wojskowego lub zagranicznego, jakkolwiek te wypadki podpadają też pod grupę wątpliwości 3) dotyczącą dopuszczalności u. p.

a d 3) Z art. 1. wynika, że u. p. jest niedopuszczalnym jeżeli:

- a) czyn jest przekroczeniem,
- b) przestępstwo należy do właściwości sądu przysięgłych,
- c) przestępstwo jest skargowo prywatnem,
- d) ściganie objął oskarżyciel subsydjarny,
- e) istnieje prawdopodobieństwo, że sędzia wymierzy karę surowszą niż w art. 1. określono.

Więc „wątpliwości co do dopuszczalności u. p.“ dotyczyć mogą jednej z tych okoliczności, jakkolwiek okoliczności a) b) należą też do grupy 2). Okoliczności pod c) d) należą też do grupy 7).

Ponieważ wedle motywów rządowych izba radna nie może wdawać się w ocenę dowodową czynu (§. 213. punkt 2. i §.

211. pk.) względnie „nie może zastanowić postępowania z przyczyn prawa materialnego (§. 213. punkt 3. pk.)“ czyli nie może wkraczać w meritum¹⁹⁾, możnaby sądzić, że wątpliwości pod a) b) e) jako dotyczące prawa materialnego są bez znaczenia. Jednak tego rodzaju mniemanie byłoby niewłaściwem najpierw dlatego, że owa zasada wypowiedziana w motywach a) przejęta w proj. au. nie jest przeprowadzoną ściśle, skoro ustawa dopuszcza rozpatrywanie i zastanowienie przez Izbę radną także z powodu przedawnienia i z powodu braku znamion przestępstwa podlegającego orzecznictwu sądowemu (art. 3. i 4), mimo, że obie okoliczności są przyczynami prawa materialnego uzasadniającemi, zastanowienie, podpadającemi pod przepis §. 213. punkt 3. pk. i dotyczącymi meritum sprawy, powtóre dlatego, że nie jest wskazanem ze względu na cel. u. p. by sędzia orzekający będąc zdania, że u. p. nie byłoby właściwem z powodów a) b) lub e) przeprowadzał rozprawę i dopiero przy niej zasądzał za przekroczenie (z powodu pod a) lub zarządzał przerwę w myśl art. 6. punkt 8) z powodu pod b) lub e).

a d 4) Formalną wadą wniosku może być np. wadliwa formuła tenoru, mylna kwalifikacja prawna nieodpowiadająca sformułowanemu stanowi faktycznemu, brak przytoczenia środków dowodowych lub oznaczenia sądu. W podobnych wypadkach sędzia orzekający będzie niewątpliwie starał się usunąć wadliwość w krótkiej drodze przez porozumienie się z prokuratorem.

a d 5) Wątpliwość ta zachodzi, jeżeli sędzia mniema, że w czynie zarzuconym niema znamion przestępstwa ulegającego karaniu sądowemu np. zachodzi bezprawie cywilne, lub przestępstwo skarbowe.

a d 6) Do okoliczności wykluczających ściganie „z innej przyczyny prawa procesowego“ należą np. brak zstrzeżenia z §. 263. ustęp 2. pk.

a d 7) Okoliczność odnośna wzięta jest z §. 213. punkt 4. pk. a ma zastosowanie wtedy, gdy w toku ścigania czynu przez prokuratora wnieśli oskarżenie, bądź oskarżyciel prywatny, bądź strona cywilna, lub też gdy w procesie skargowo-prywatnym względnie subsydjarnym wniósł oskarżenie prokurator. Jednak w u. p. w razie pierwszej ewentualności sędzia mógłby właściwie samodzielnie odrzucić wniosek oskarżyciela prywatnego lub subsydjarnego i nie potrzebuje go poddawać rozstrzygnię-

¹⁹⁾ podobnie motywy pr. zw.

Art. 6.

Nienaruszone pozostają w szczególności przepisy §§. 220, 221. dotyczące zarządzeń przewodniczącego.

Natomiast w miejsce izby radnej i Trybunału orzekającego wchodzi w myśl art. 6. punkt 6. i art. 8. sędzia orzekający (§§. 225. 226. 234. 236. 238. 242. 243. 254).

Punkt 1. Zastrzeżenie nieważności z §. 281. punkt 3. pk. dodano w projekcie rządowym.

Punkt 2. Zlecenie udzielania oskarżonemu odpisu wniosku prokur.²⁰⁾, jest o tyle niewłaściwie stylizowane, że skoro wedle art. 2. prokurator udziela sędziemu przeznaczony dla oskarżonego egzemplarz wniosku w oryginale to właściwem jest doręczyć ten oryginał, a nie odpis, podobnie jak obecnie się dzieje się z aktem osk.

Punkt 3. Przepis uzasadniony potrzebą koncentracji dowodów przy rozprawie głównej (mot. rząd.)

Punkt 4. Przepis ten omawia dwa wyjątkowe wypadki przeprowadzenia rozprawy poza siedzibą sądu okręgowego²¹⁾:

a) komisijną rozprawę w siedzibie sądu powiatowego bądź miejscowo właściwego (§§. 51—56 pk.) bądź innego ale należącego do właściwego miejscowo sądu okręgowego a to przez sędziego orzekającego tego sądu okręgowego.

b) rozprawę w siedzibie sądu powiatowego miejscowo właściwego (§§. 51—56) przez sędziego orzekającego tego sądu powiatowego²²⁾.

Wypadek a) jest zastosowaniem przepisu §. 221. ustęp drugi pk. a różni się od niego w podwójnym kierunku:

aa) że dotyczącym sądem pow. może być nie tylko sąd miejscowo właściwy (§§. 51—56 pk.), ale także inny leżący w okręgu właściwego miejscowo sądu okręgowego.

bb) że zarządzenie odnośne nie może nastąpić bez zgody prokuratora.

Obowiązkiem sędziego orzekającego przy trybunale (sądzie okręgowym) będzie zasięgnąć decyzji przełożonego Trybunału

²⁰⁾ Jestto zmiana dokonana dopiero w projekcie rządowym. Pr. zw. zlecał jedynie „dokładne określenie czynu (§. 207, punkt 1. 2. pk.)”,

²¹⁾ W regule rozprawa będzie miała miejsce w siedzibie sądu okręgowego przez sędziego orzekającego tego sądu.

²²⁾ Dodatek, że sędzia sądu powiatowego uprawnionym jest do prowadzenia rozprawy tylko wtedy, gdy sąd odnośny jest miejscowo właściwym (§§. 51—56 pk.) wstawiono w projekcie rządowym,

w przedmiocie odnośnego wniosku prokuratora (p. uwagi do art. 2). Sędzia może też samodzielnie dać inicjatywę, jednak decyzja przełożonego. nie może zapaść bez zgody prokuratora, natomiast w wypadku b) inicjatywa leży wyłącznie w ręku prokuratora.

Przy obecnej organizacji t. zw. funkcjonaryuszy prokuratury przy sądach powiatowych przeprowadzenie rozprawy poza siedzibą sądu okręgowego będzie napotykało na znaczne trudności. Dlatego słusznem jest, że wogóle do takiego przeniesienia rozprawy do sądu powiatowego potrzebną jest zgoda prokuratora²³⁾.

Punkt 5. Odnośny przepis uzasadniony jest względem, by uchronić dobre imię oskarżonego wobec doniesień nieuzasadnionych w wypadkach, w których prokurator wprost na podstawie doniesienia stawia wniosek o ukaranie (mot. rząd.).

Punkt 8. Z postanowienia, iż prok. nie ma prawa przy rozprawie głównej cofnąć wniosek o ukaranie w u. p. jeno postawić wniosek o przerwę, wynika a contrario, że przed rozprawą prawo to prokur. posiada i że cofnięcie wniosku przed rozprawą zobowiązuje bezwzględnie sędziego orzekającego²⁴⁾. Decyduje chwila rozpoczęcia rozprawy (mot. pr. zw. i mot. rząd.). W razie odmowy wniosku o przerwę ma prok. prawo odwołania (art. 7. punkt 1). a w razie nie uwzględnienia cofnięcia wniosku przed rozprawą zażalenie do Trybunału I. inst. (art. 8.).

Punkt 9. De lege ferenda byłoby wskazaniem rozciągnąć to postanowienie także na wypadki §§. 263. 279. pk. jako analogiczne to wypadku §. 278. pk.

Art. 7.

Przeciw wyrokom zaocznym dopuszczalnym jest sprzeciw w myśl §. 427. 428. pk. (art. 9).

Trybunał odwoławczy składać się będzie z czterech członków. Motywem przeniesienia odwołania do Trybunału I. instancji jest ułatwienie wzywania świadków i znawców, oraz oszczędzenie kosztów zbyt dalekiej jazdy²⁵⁾. Przepis §. 464 punkt 2. doznaje w u. k. zmiany w art. 7. punkt 1. a ograniczenia w art. 7. punkt 2. ustęp pierwszy.

²³⁾ O ile przepis art. 6. p. 4, zdanie ostatnie niema się stać iluzorycznym, będzie konieczną reorganizacją wspomnianej instytucji funkcjonaryuszy, prokur., którą istnieje tylko gwoili teoretycznej zasady skargowości i formalistycznego biurokratyzmu i w tej formie jak obecnie jest bezcelową,

²⁴⁾ Pr. au. dopuszczał cofnięcie aż oo ukończenia rozprawy. Now. au. dopuszcza cofnięcie do chwili zarządzenia rozprawy.

²⁵⁾ Mot. pr. zw. i mot. rząd. Tak również projekt. au. i now. au.

Z brzmienia § 468. uzupełnionego w art. 7. punkt 4. wynika, że przyczynami nieważności, z powodu których wolno wnieść odwołanie u. p. są okoliczności podane w §. 281. punkt 1—11. pk.

Punkt 1. Ograniczenie odwołania prokur. uzasadnione jest okolicznością, że prokurator wnosząc o wdrożenie u. p. liczy się już z zastosowaniem przez sędziego nadzwyczajnego złagodzenia kary²⁶⁾.

Punkt 7. Orzeczenie trybunału odwoławczego ma być w zasadzie nie tylko merytorycznem (wyjątki zaznaczono w punkcie 7.) ale też ostatecznem (dopuszczalne tylko zażalenie w obronie ustawy. Tak mot. pr. zw.). Zasada wypowiedziana we wstępie punktu 7. jest wyjątkiem od przepisu §. 475. pk.

Punkt 8. Przepis ten ma zapobiedz wątpliwościom w przypadku, jeżeli w sądzie okr. nie ma już tego sędziego, który sprawę rozstrzygnął poprzednio u. p. lub jeżeli w myśl art. 6. punkt 4. rozstrzygnął ją poprzednio jeden z sędziów sądu powiat. (mot. rząd.). Zażalenie wnosi się do trybunału I. instancji (§. 480 pk.) którym jest trybunał odwoławczy rozstrzygający odwołania w p. u. (art. 7.).

Art. 8.

Sędzią orzekającym w myśl art. 8. jest sędzia orzekający przy trybunale podobnie jak w art. 3. z powodów przy art. 2. podanych i jak w art. 7. punkt 8. Do tego sędziego orzekającego należą decyzje poza rozprawą co do aresztu, wysokości kaucji, odroczenia lub przerwy kary (mot. pr. zw.) oraz wspomniane już zarządzenia z §. 225. 226. 234. 236. 238. 242. 243. 254. Trybunałem I. instancji“ jest trybunał odwoławczy (art. 7.).

Art. 9.

„Trybunałem I. instancji“ jest trybunał odwoławczy (art. 7.)

Art. 10.

Zarządzenie Prezesa sądu okr. nie wymaga zatwierdzenia przez Prezesa sądu apel. (mot. rząd.).

Dr. Alfred Jendl.

²⁶⁾ Mot. pr. zw, i mot. rząd. Podobnie now. au. i mot. pr. au.

Rozporządzenie.

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy o postępowaniu uproszczonem.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 21 października 1919 r. *Dzien. pr. Nr. 87. poz. 473* o postępowaniu uproszczonem w sprawach o zbrodnie i występki na ziemiach b. Zaboru austriackiego zarządza się, co następuje:

I. USTRÓJ SĄDOWY I PODZIAŁ CZYNNOŚCI.

Par. I.

Dla spraw karnych, które rozstrzyga jeden sędzia sądu okręgowego w postępowaniu uproszczonem, należy utworzyć osobne oddziały sądowe, które rozpoczną swoją działalność dnia 1. stycznia 1920 r..

Kierownicy tych oddziałów sądowych nie mogą wchodzić w skład kompletu, który będzie rozstrzygał odwołania od wyroków, zapadłych w postępowaniu uproszczonem.

W mniejszych sądach okręgowych przewodniczący kompletu orzekającego obejmie z reguły także kierownictwo oddziału sądowego dla postępowania uproszczonego.

W większych sądach okręgowych należy conajmniej położyć senatów orzekających zastąpić sędziowskimi oddziałami jeñosobowymi, a sędziego mającego orzekać w postępowaniu uproszczonem, nie należy w zasadzie obarczać innemi zadaniami. Ponieważ przypadki, rozpatrywane w postępowaniu uproszczonem, są zazwyczaj mniej zawile a odpada także narada kolegialna nad rozstrzygnięciem, przeto sędziemu orzekającemu w postępowaniu uproszczonem, będzie można przydzielać znacznie więcej spraw, nie w stosunkach normalnych przydzielano przeciętnie jednemu oddziałowi karnemu. Aby umożliwić wyrównanie różnic w obciążeniu, można przewodniczących kompletów orzekających ustanowić zastępcami sędziów orzekających w po

stępowaniu uproszczonem, tych zaś zastępcami przewodniczących.

Prezes sądu okręgowego zawiadomi prezesa sądu apelacyjnego, których sędziów sądu okręgowego i sędziów w sądach powiatowych wyznaczył do orzekania w postępowaniu uproszczonem (art. 10 ust. o post. upr.).

Par. 2.

Sędziowskie oddziały jednoosobowe oznacza się w zasadzie osobnymi numerami; do numeru oddziału należy dodać literę „J“. (np. senat I. III. V. sędziowski oddział jednoosobowy II J. IV J. VI J.)

Jeżeli ten sam sędzia jest kierownikiem oddziału senackiego i oddziału jednoosobowego, to obydwie te oddziały sądowe noszą ten sam numer (oddział sądowy II J i III J). W przypadku takim zjednoczy się także oddziały kancelaryjne dla obu oddziałów, oznaczając je tak samo, jak oddziały sądowe (oddział kancelarji III i III J).

Par. 3.

Czynności sędziów orzekających w postępowaniu uproszczonem rozdziela się wedle zasad, ustanowionych dla senatów orzekających.

W obwieszczeniach i doniesieniach o utworzeniu senatów i o nazwiskach ich członków (par. 2. ust. 2 rozp. wykonawczego do p. k.) należy wymienić także oddziały jednoosobowe dla postępowania uproszczonego oraz nazwiska ich kierowników.

Par. 4.

Dla rozstrzygania odwołań i zażaleń przeciw orzeczeniom sędziego orzekającego w postępowaniu uproszczonem utworzyć należy w większych sądach okręgowych jeden lub kilka senatów odwoławczych (art. 7 ustawy). Gdyby narazie okazało się nadmierne przeciążenie tych senatów, można posiłkować się innymi senatami.

Rozdział czynności pomiędzy kilka senatów odwoławczych następuje w myśl par. 21 l. 2 instr. sąd.

Par. 5.

Polecenie, aby sędzia sądu powiatowego przeprowadził rozprawę i wydał rozstrzygnięcie w postępowaniu uproszczonem (art. 6 l. 4 ustawy), sąd powiatowy winien uważać jako prośbę

o pomoc prawną. Sprawy karne, w których polecenie takie wydał przełożony sądu okręgowego, należy zatem przydzielać również jednemu z sędziów sądu okręgowego, którzy orzekają w postępowaniu uproszczonem, a sędzia ten, powołując się na zarządzenie przełożonego sądu okręgowego, prześle akta sądowi powiatowemu celem przeprowadzenia rozprawy i rozstrzygnięcia sprawy.

Wyznaczony do tego sędzia sądu powiatowego ograniczy się do przeprowadzenia rozprawy i do wydania, wypracowania i ewentualnego doręczenia rozstrzygnięć zapadłych przy rozprawie głównej. Po zgłoszeniu środków prawnych lub po bezwocnym upływie wyznaczonego na to czasokreślu zwraca akta bezzwłocznie sądowi okręgowemu. Pisemne środki prawne lub inne akta, wpływające później do sądu powiatowego, przedkłada ten sąd dodatkowo sądowi okręgowemu. Wszystkie dalsze rozstrzygnięcia i zarządzenia, należące do sądu 1-szej instancji, wydaje ten sędzia sądu okręgowego, któremu sprawę karną przydzielono.

Środki prawne przeciw rozstrzygnięciom sędziego sądu powiatowego w postępowaniu uproszczonem można wnosić do sądu okręgowego albo do sądu powiatowego.

II. TWORZENIE I PRZECHOWYWANIE AKTÓW.

Par. 6.

W postępowaniu uproszczonem należy zawsze założyć przegląd aktów (par. 13 rozp. wykon. do p. k., par. 281 instr. sąd.) akta wkłada się jednak w osobną okładkę (par. 263 instr. sąd.) tylko wtedy, jeżeli obejmują więcej aktów, a nie tylko doniesienie, wnioski o ukaranie, pełnomocnictwo lub wymienienie obrońcy (par. 42 ust. 2 p. k.), protokół rozprawy głównej, wyrok i sprawozdanie o wykonanie kary.

Par. 7.

Z aktami, dotyczącymi środków prawnych, postąpi się także w postępowaniu uproszczonem w myśl par. 277 instr. sąd.

Par. 8.

Akta, załatwione w postępowaniu uproszczonem, przechowuje się osobno, rozdzielone według rejestrów Vr i Pr (par. 405 ust. 3 instr. sąd.).

III. REJESTRY I ZAPISKI SĄDOWE.

Par. 9.

W rejestrach Vr i Pr (form. instr. sąd. Nr. 44 i 45) zmienia się napisy rubryk 9, 10, 11 i 12 w następujący sposób:

1) napis rubryki 9 w obydwóch rejestrach: „Dzień wniesienia aktu oskarżenia lub wniosku o ukaranie“:

2) napis rubryk 10 i 11:

a) w rejestrze Vr: „Ukończenie bez wniesienia aktu oskarżenia lub wniosku o ukaranie“:

b) w rejestrze Pr: „Ukończenie postępowania podmiotowego bez wniesienia aktu oskarżenia lub wniosku o ukaranie“:

3) napis rubryki 12 w obydwóch rejestrach: „Liczba wykazu oskarżeń lub wniosków o ukaranie“.

Par. 10.

Sprawy karne, w których uczyniono wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem, wpisuje się nie do wykazu aktów oskarżenia, (form. instr. sąd. Nr. 95), lecz do nowego wykazu wniosków r l. o ukaranie w postępowaniu uproszczonem (form. instr. sąd. Nr. 95 a).

Liczbę, pod którą wpisano sprawę do tego wykazu, wypisuje się kładąc przed nią literę „J“, atramentem czerwonym na okładce i w przeglądzie aktów pod oznaczeniem aktów. Nadto zapisuje się ją, również poprzedzoną literą „J“, w rubryce 12 rejestru Vr. i Pr, w spisach imiennych do tych rejestrów i w rubryce 2 zapisków o rozprawach głównych w sprawach karnych (form. instr. sąd. Nr. 97).

Par. 11.

Zapiski przewodniczącego o rozprawach głównych w sprawach karnych (form. i instr. sąd. Nr. 97) otrzymają oznaczenie jako „Zapiski przewodniczącego (sędziego orzekającego samoistnie) o rozprawach głównych“.

Napis rubryki 2 tych zapisków zmienia się w sposób następujący: „Oznaczenie aktów i liczba wykazu oskarżeń lub wniosków o ukaranie“.

W oddziałach senackich należy przekreślić w nazwie wykazu słowa „sędziego orzekającego samoistnie“ i w napisie rubryki 2 słowa „lub wniosków o ukaranie“, w oddziałach jednoosobowych zaś w nazwie wykazu słowo „przewodniczącego“ i w rubryce 2 słowa „oskarżeń lub“. W oddziałach jednoosobowych ubryka 5 pozostaje niewypełniona.

W połączonych oddziałach kancelaryjnych (par. 2 ust. 2) należy ten wykaz prowadzić oddzielnie dla oddziału senackiego i dla oddziału jednoosobowego.

Par. 12.

Przy prowadzeniu wykazu wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem (form. instr. sąd. Nr. 95 a) należy trzymać się zarządzeń, wydanych w przedmiocie prowadzenia wykazu oskarżeń (form. instr. sąd. Nr. 95).

Jeżeli wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem odrzucono z powodu wady formalnej lub uznano postępowanie uproszczone za niedopuszczalne (art. 4 ust. 2 ustawy), albo przerwano rozprawę w myśl art. 6 l. 8 ust. 2. ust. o post. upr., a prokurator wniesie następnie akt oskarżenia, wpisuje się sprawę pod nową liczbą do wykazu oskarżeń; tak w wykazie oskarżeń, jako też w wykazie wniosków o ukaranie oznacza się przy nowym i przy poprzednim wpisie przez przytoczenie liczby drugiego wykazu w rubrykach na uwagi, że sprawy są ze sobą w związku. W rejestrze Vr. przekreśla się czerwonym atramentem w rubrykach 9 i 12 dzień postawienia wniosku o ukaranie i liczbę wykazu wniosków o ukaranie, a wpisuje się poniżej dzień wniesienia aktu oskarżenia i liczbę wykazu oskarżeń. Na okładce oraz w przeglądzie aktów i w spisach imiennych do rejestrów Vr. i Pr. przekreśla się liczbę wykazu wniosków o ukaranie i zaznacza się czerwonym atramentem liczbę wykazu oskarżeń.

Przepisy ust. 3 stosuje się odpowiednio także, jeżeli prokurator po odrzuceniu wniosku o ukaranie z powodu wady formalnej (art. 4 ust. 2 ustawy) ponowi swój wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem.

W razie uchylenia przez sąd apelacyjny uchwały izby radnej, którą zastanowiono postępowanie po myśli art. 4 ust. 3 ustawy o post. upr., przekreśla się czerwonym atramentem wpis w rubryce 10 wykazu wniosków o ukaranie.

Przypadki, w których przerwano rozprawę główną w myśl art. 6 l. 8 ustawy o post. upr., oznacza się osobno liczbami bieżącymi czerwonym ołówkiem w rubryce na uwagi wykazu wniosków o ukaranie.

Par. 13.

Polecenia, aby sędzia sądu powiatowego rozprawę przeprowadził i rozstrzygnął sprawę w postępowaniu uproszczonem (art. 6 l. 4 ustawy), uwidacznia się w rubryce na uwagi wykazu wniosków o ukaranie i zapisków o rozprawach głównych, prowadzonych przez sędziego orzekającego samoistnie. Po zwróceniu aktów przez sąd powiatowy uzupełnia się wpisy w wykazie

wniosków o ukaranie i w zapiskach o rozprawach głównych. W sądzie powiatowym wpisuje się te sprawy karne tylko do rejestru dla spraw pomocy prawnej Hs i oznacza się bieżącymi liczbami czerwonym ołówkiem w rubryce na uwagi.

Par. 14.

Rejestrów B1. i D1 dla odwołań i zażaleń (form. instr. sąd Nr. 46 i 47) używa się także dla odwołań i zażaleń w postępowaniu uproszczonem. Jeżeli ten sam oddział sądowy jest zajęty obydwojema rodzajami odwołań i zażaleń, wpisuje się odwołania i zażalenia w postępowaniu uproszczonem do osobnego działu rejestrów B1. i D1. W rejestrach lub działach rejestrów, przeznaczonych dla postępowania uproszczonego, opiewa napis rubryki 3.: „Oznaczenie oddziału jednoosobowego trybunału“.

Par. 15.

Dla sprzeciwów przeciw wyrokom wydanym w postępowaniu uproszczonem w nieobecności oskarżonego, prowadzi się w sądach okręgowych rejestr J1. wedle nowego formularza instrukcji sądowej Nr. 48. a.

Par. 16.

W sądach apelacyjnych w rejestrze D. dla zażaleń w sprawach karnych (form. instr. sąd. Nr. 50.) oznacza się osobno liczbami bieżącymi czerwonym ołówkiem w rubryce na uwagi zażalenia prokuratora na rozstrzygnięcia izby radnej. któremi postanowiono postępowanie w myśl art. 4 ust. 3 ustawy o post. upr.

Par. 17.

Zmiany napisu rejestrów Vr. Br. B1. D1. tudzież zapisków o rozprawach głównych w sprawach karnych uskutecznia się w dotychczasowych formularzach na stronie I-szej pismem ręcznem lub stampilją.

Do prowadzenia wykazu wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem, (par. 10 ust. 1) można na razie używać także formularza instrukcji sądowej Nr. 95. W tym celu należy na napisach rubryk 9—14 wykazu oskarżeń nalepić kartkę, zawierającą następujące napisy:

Rozstrzygnięcie Izby Radnej					
Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o post. upr.	Tymczasowo odrzuco- no lub orzeczono nie- dopuszczalność w myśl art. 4 ust. 2 ust. o post. upr.	Załatwiono w myśl art. 4 ust. 3 ust. o post. upr.	Wniosek o ukaranie dopuszczono.	Dzień oddania aktu sędziemu orzekające- mu w postępowaniu uproszczonem.	Oznaczenie oddzia- łu jednoosobowego.
9	10	11	12 c	13	14

Jeżeli wykazu oskarżeń używa się do wpisywania wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem, rubryka 4 pozostaje niewypełnioną.

IV. WYKAZY CZYNNOŚCI SĄDÓW.

Par. 18.

W dodatkowej uwadze do wykazów czynności sądów powiatowych w sprawach karnych podaje się ilość spraw o zbrodnię i występki, w których przeprowadzenie rozprawy i rozstrzygnięcie sprawy przekazano sędziemu sądu powiatowego w myśl art. 6. l. 4. ustawy o post. upr.

Par. 19.

W wykazach czynności trybunałów I-szej instancji w sprawach karnych (form. instr. sąd. Nr. 86) napis rubryki 10 i wspólny napis rubryk 20 i 21 będą opiewały: „przed senatem orzekającym lub przed sędzią orzekającym samoistnie“. W miejsce słów „senat (referent)“ w pierwszej nienumerowanej rubryce tego wykazu czynności umieszcza się słowo „oddział sądowy“.

Do końcowych sum rubryk 10, 14, 17, 20 i 21 dodaje się w formie ułamka ilość rozpraw głównych przed sędzią orzekającym w postępowaniu uproszczonem, ilość osób, przeciw którym postawiono wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem oraz ilość osób, skazanych lub uniewinionych w postępowaniu uproszczonem. Wlicza się przytem także przypadki, w których przeprowadzenie rozprawy i rozstrzygnięcie sprawy karnej w postępowaniu uproszczonem przekazano sędziemu sądu powiatowego, ale w uwadze przytacza się ilość tych spraw. W ten sam sposób podaje się ilość uchwał izby radnej, zaciągniętych wedle

art. 3. ustawy o post. upr. oraz ilość przypadków przerwania rozprawy głównej po myśli art. 6. l. 3. ustawy o post. uproszczonem.

Ani tymczasowe odrzucenie wniosku o ukaranie w postępowaniu uproszczonem ani orzeczenie, że postępowanie uproszczone jest niedopuszczalne (art. 4. ust. 2 ustawy), nie załatwiają sprawy karnej, podobnie jak nie załatwia jej przerwanie rozprawy w myśl art. 6. l. 8. ustawy o post. upr. Takich przypadków nie liczy się więc w rubryce 5.

Par. 20.

W napisie wykazu czynności trybunałów pierwszej instancji, dotyczącego ich działalności jako sądów odwoławczych w sprawach o przekroczenia (form. instr. sąd, Nr. 87) zastępuje się słowa „w sprawach z powodu przekroczeń“ słowami „w sprawach karnych“.

Napis rubryki 14 tego wykazu uzupełnia się słowami „lub w postępowaniu uproszczonem zbrodni, należącej do właściwości sądów przysięgłych“.

We wszystkich rubrykach tego wykazu z wyjątkiem rubryk 7. 8 i 13 oprócz łącznych liczb spraw sądów powiatowych o przekroczenia i spraw, rozstrzyganych w trybunale jednoosobowo, podaje się w formie ułamka osobno liczby wypadków postępowania uproszczonego.

W dodatkowej uwadze do tego wykazu przytacza się ilość sprzeciwów. wniesionych w postępowaniu uproszczonem przeciw wyrokom zaocznym z nadmieniem, w ilu przypadkach odrzuciono je, a w ilu uwzględniono.

Par. 21.

W wykazach czynności sądów apelacyjnych (form. p. k. Nr. 43) w rubryce 3 oprócz ogólnej liczby spraw karnych, w których orzeczono o zażaleniach na uchwały izb radnych, przytacza się w formie ułamka ilość spraw karnych, w których sąd apelacyjny orzekał o zażaleniach, wniesionych po myśli art. 4. ust. 4. ustawy o postępowaniu uproszczonem przeciw zażaleniom.

Par. 22.

Zmiany w wykazach czynności, przepisane w art. 20 i 21, przeprowadza się w dotychczasowych drukach pismem ręcznem lub stampilją.

V. SZCZEGÓLNE POSTANOWIENIA O PRZEGLĄDACH AKTÓW, ZAPISKACH I REJESTRACH PROKURATORSKICH.

Par. 23.

Stawiając wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem, prokurator wpisuje w przeglądzie aktów oprócz dnia postawienia wniosku jego krótką treść. W przypadkach zawilszych przytacza także całkiem ogólnikowo poszczególne środki dowodowe i okoliczności, które pewnymi środkami dowodowymi mają być ustalone.

Par. 24.

W rejestrze doniesień St (form. p. k. Nr. 205) i w rejestrze spraw prasowych Ss (form. p. k. Nr. 206) dodaje się do rubryk 16- 21- pod wspólnym napisem „Postępowanie wstępne przeciw obwinionemu załatwione“ dalszą rubrykę z napisem: „przez wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem“. Rubryka ta otrzymuje numer 22, skutkiem czego rubryka na uwagi w rejestrze St otrzymuje numer 23, a rubryki 22—24 rejestru Ss otrzymują numery 23—25.

Do rubryk 21 i 22 zmienionego rejestru doniesień i rejestru spraw prasowych wpisuje się dzień wniesienia aktu oskarżenia lub postawienia wniosku o ukaranie oraz liczbę, pod którą wpisano akt oskarżenia do wykazu oskarżeń (form. p. k. Nr. 207) lub wniosek o ukaranie do prokuratorskiego wykazu wniosków o ukaranie (form. p. k. Nr. 207 a).

W dotychczasowych drukach dla rejestru doniesień i dla rejestru spraw prasowych uzupełnia się napis rubryki 21 „przez wniesienie aktu oskarżenia“ pismem ręcznem przez dodanie słów „lub postawienie wniosku o ukaranie“. W przypadku tym przytacza się w tej rubryce dzień wniesienia aktu oskarżenia lub postawienia wniosku o ukaranie i liczbę prokuratorskiego wykazu oskarżeń lub wykazu wniosków o ukaranie. Przed liczbą wykazu wniosków o ukaranie umieszcza się litery „P. U.“ (par. 25 ust. 2).

Par. 25.

Wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem nie wpisuje się do prokuratorskiego wykazu oskarżeń (form. p. k. Nr. 207), lecz do nowego prokuratorskiego wykazu wniosków o ukaranie (form. p. k. 3. Nr. 207 a).

Przytaczając liczbę tego wykazu, umieszcza się przed nią

literary „P. U.“ (t. zn. postępowanie uproszczone) dla odróżnienia od liczb prokuratorskiego wykazu oskarżeń.

Wykaz wniosków o ukaranie prowadzi się wedle postanowień o prowadzeniu prokuratorskiego wykazu oskarżeń. Rubryki 9 - 14 wypełnia się przez wpisanie dnia załatwienia. Aby umożliwić liczenie przypadków tymczasowego odrzucenia wniosku o ukaranie z powodu wady formalnej oraz rozstrzygnięć izby radnej, uznających postępowanie uproszczone za niedopuszczalne, wpisuje się w razie uznania niedopuszczalności postępowania uproszczonego w rubryce 10 oprócz dnia załatwienia także słowo „niedopuszczalny“.

Jeżeli wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym odrzucono jako niedopuszczalny (art. 4 ust. 2 ustawy) albo przerwano rozprawę główną po myśli art. 6 l. 8 ust. 2 ustawy o post. upr., a prokurator wniesie następnie akt oskarżenia, wpisuje się sprawę pod nową liczbą do prokuratorskiego wykazu oskarżeń (form. p. k. Nr. 207); tak w wykazie oskarżeń, jako też w prokuratorskim wykazie wniosków o ukaranie (form. p. k. Nr. 207) zaznacza się przy wpisie nowym i przy wpisie poprzednim przez przytoczenie liczby drugiego wykazu w rubrykach na uwagi, że sprawy są w związku ze sobą. W rubryce 22 rejestru doniesień i rejestru spraw prasowych przekreśla się czerwonym atramentem dzień postawienia wniosku o ukaranie, a wpisuje się w rubryce 21 dzień wniesienia aktu oskarżenia i liczbę prokuratorskiego wykazu oskarżeń.

Przepisy te stosuje się odpowiednio także wtedy, jeżeli prokurator po odrzuceniu wniosku o ukaranie dla wady formalnej (art. 4 ust. 2 ustawy) ponowi swój wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym; także ten wniosek wpisuje się pod nową liczbą do wykazu wniosków o ukaranie (form. p. k. Nr. 207 a).

W razie uchylenia przez sąd apelacyjny uchwały izby radnej, zastanawiającej postępowanie po myśli art. 4 ust. 3 ustawy o postępowaniu uproszczonym, przekreśla się czerwonym atramentem wpis w rubryce 11 wykazu wniosku o ukaranie.

Do prowadzenia prokuratorskiego wykazu wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym można na razie używać także formularza p. k. Nr. 207. W tym celu należy w napisie rubryk 7 i 8 w miejsce słowa „oskarżenia“ umieścić słowo „wniosku o ukaranie“, a na napisie rubryk 9 - 14 form. p. k. Nr. 207 nalepić kartkę zawierającą następujące napisy:

Wniosek o ukaranie oskarżonych załatwiono					
bez wyroku					Wyrokiem sędziego orzekającego w post. upr.
Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o post. upr.	Odrzucone lub orzeczono niedopuszczalność w myśl art. 4 ust. 2 ust. o post. upr.	Zastanowiono w myśl art. 4 ust. 3 ust. o post. upr.	Zastanowiono w myśl § 227 p. k. lub z innych przyczyn.	Przerwano w myśl art. 6 i. 8 ust. 2 ust. o post. upr.	
9	10	11	12	13	14

VI. WYKAZY CZYNNOŚCI I WYKAZY STATYSTYCZNE PROKURATORÓW.

Par. 26.

W wykazie czynności prokuratora (form. p. k. Nr. 208) zmienia się wspólny napis rubryk 14-16 i napisy rubryk 18 i 20 w sposób następujący:

1) wspólny napis rubryk 14-16 opiewa: „Liczba aktów oskarżenia i wniosków o ukaranie“;

2) napis rubryki 18 opiewa: „trybunału i sędziego orzekającego samoistnie“;

3) napis rubryki 20 opiewa: „Wiszące akty oskarżenia i wnioski o ukaranie“.

Zmiany te zaprowadza się w dotychczasowych formularzach pismem ręcznym.

W rubrykach 14, 15, 16, 18, 19 i 20 oprócz ogólnej liczby aktów oskarżenia i wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem podaje się w formie ułamka liczbę tych ostatnich, a w rubryce 27 oprócz ogólnej liczby publicznych rozpraw odwoławczych liczbę publicznych rozpraw w przedmiocie odwołań od wyroków w postępowaniu uproszczonem, również w formie ułamka.

Celem wypośrodkowania tej liczby wymienia się w rubryce 2 wykazu wedle formularza p. k. Nr. 209 oprócz ogólnej liczby rozpraw odwoławczych w nawiasie liczbę rozpraw w przedmiocie odwołań od wyroków w postępowaniu uproszczonem.

W dodatkowej uwadze do wykazu czynności przytacza się ilość oskarżeń i wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, wniesionych bez postępowania wstępnego.

Par. 27.

Zmienia się formularz na wykazy miesięczne prokuratorów wedle wrór 4. par. 31 p. k. (form. p. k. Nr. 210).

Dotychczasowe formularze można zużyć po przeprowadzeniu pismem ręcznym na stronie 3-ej zmian następujących:

1. Stronicę trzecią przepoławia się linią poziomą: dolną połowę opatruje się napisem „c) O wnioskach o ukaranie w postępowaniu uproszczonym“.

2. Napisy rubryki pierwszej i czwartej na stronie trzeciej winny opiewać: „Pozostałe z poprzedniego, miesiąca“ i „wszystkich razem zawisło“.

Par. 28.

W wykazach, dotyczących postępowania karnego w sądach apelacyjnych (form. p. k. Nr. 213) w rubryce 6 i 7 oprócz ogólnej liczby zażaleń prokuratora na uchwały izby radnej, uwzględnionych i odrzuconych, podaje się w formie ułamka liczbę zażaleń na uchwały izb radnych, któremi zastanowiono postępowanie.

Prokuratorzy przy sądach apelacyjnych wydadzą zarządzenia potrzebne do wypośrodkowania tych liczb.

Par. 29.

W wykazie statystycznym A prokuratora, dotyczącym postępowania karnego, przeprowadzonego na podstawie oskarżenia publicznego (form. p. k. Nr. 215) zmienia się napisy niektórych rubryk w sposób następujący:

1. Napis rubryki 6 opiewa: „wniesienie oskarżenia lub postawienie wniosku o ukaranie“;

2. Napis rubryki 15 opiewa: „ilość aresztowanych w ukończonym postępowaniu wstępnem i w postępowaniu po wniesieniu oskarżenia lub po postawieniu wniosku o ukaranie“.

3. W napisach rubryk 21—35 w miejsce słowa „oskarżenia“ umieszcza się słowa „oskarżenie lub wniosek o ukaranie“.

W rubryce 6 oprócz ogólnej liczby obwinionych, przeciw którym wniesiono akt oskarżenia lub uczyniono wniosek o ukaranie, przytacza się w formie ułamka liczbę osób, przeciw którym wniesiono akt oskarżenia.

Ten wykaz statystyczny uzupełnia się kartą wkładową według nowego formularza p. k. Nr. 215 a.

Wszystkie rubryki tej karty wkładowej z wyjątkiem rubryki 2. można wypełnić na podstawie prokuratorskiego wykazu

wniosków o ukaranie. W rubryce 1 karty wkładkowej liczy się wszystkie osoby, przeciw którym postawiono wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem, i to nawet wtedy, jeże wniosek o ukaranie następnie odrzucono lub uznano postępowanie uproszczone za niedopuszczalne (art. 4 ust. 2 ustawy) albo przerwano rozprawę główną w myśl art. 6 l. 8, ustawy o post. upr.

Liczbę obwinionych, co do których zasięgnano uchwały izby radnej, w myśl art. 3 ustawy o post. upr. stwierdza się przy pomocy wykazu trybunału co do wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem (rubryki 8—11 form. instr. sąd. Nr. 95 a)

Par. 30.

W napisach rubryk 2—21 wykazu co do aresztu (form. p. k. Nr. 216) umieszcza się w miejsce słów „akt oskarżenia“ słowa „akt oskarżenia lub wniosek o ukaranie“.

Par. 31.*

W wykazie statystycznym C prokuratorów o wyniku postępowania głównego na podstawie oskarżenia publicznego (form. p. k. Nr. 219) należy w napisie strony drugiej umieścić w miejsce słów „a) w Trybunale“ słowa „a) w Senacie orzekającym“

Wykaz ten uzupełnia się kartą wkładkową według nowego formularza p. k. Nr. 219 a. Napisy i rubryki tej karty wkładkowej zgadzają się w zupełnie z napisami i rubrykami strony drugiej wykazu statystycznego C (form. p. k. Nr. 219) z tym wyjątkiem, że zamiast słów „a) w Trybunale“ wchodzi słowa „c) u sędziego orzekającego w postępowaniu uproszczonem“ oraz, że napis rubryki 17 opiewa: „uznanie niedopuszczalności lub przerwanie rozprawy głównej w myśl art. 6 l. 8. ust. o post. upr.“.

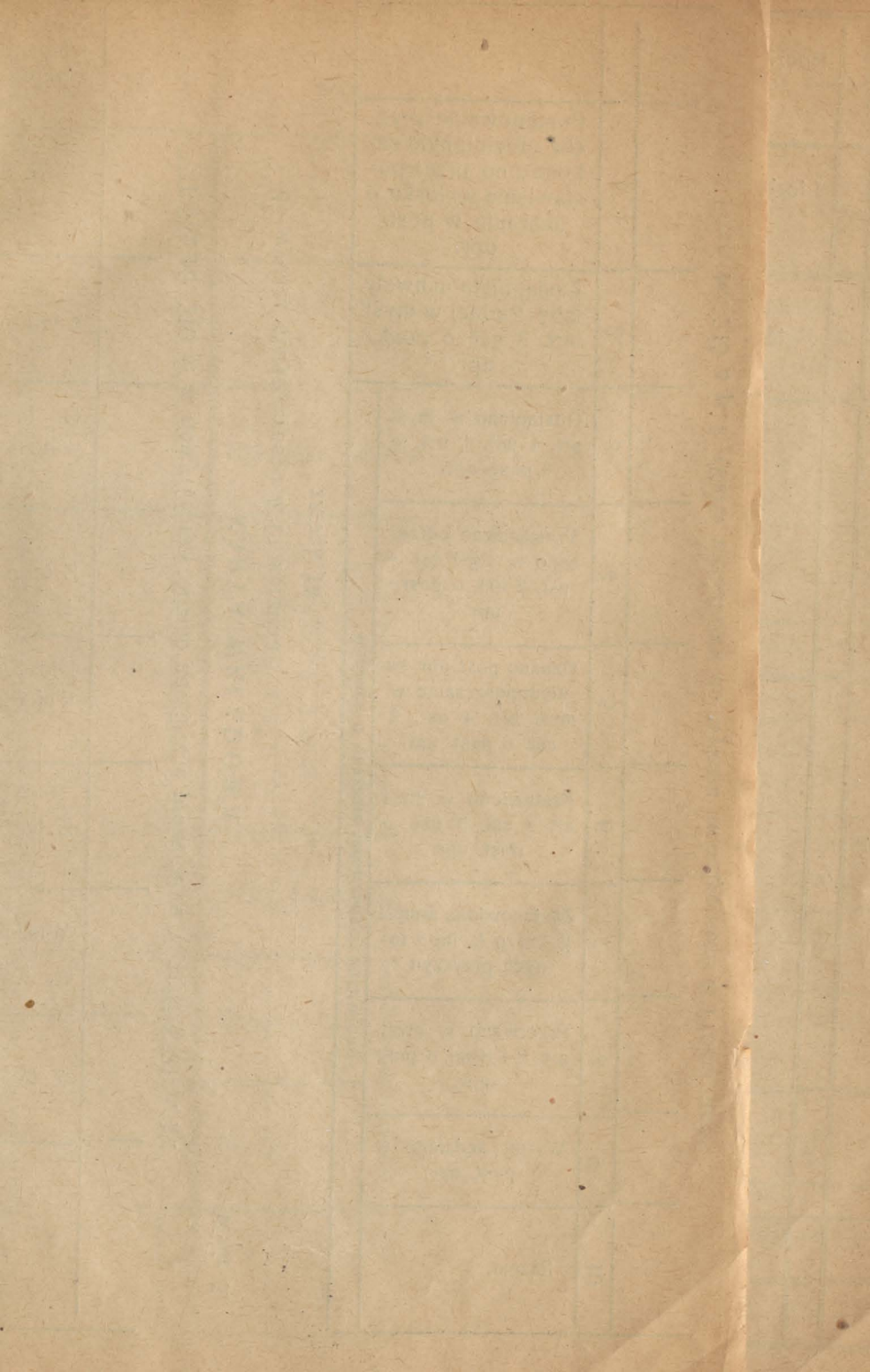
Dla tej kartki wkładkowej prowadzi się zapiski bieżące o wynikach postępowania głównego na podstawie wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem wedle nowego formularza Nr. 222 a, którego napisy i rubryki różnią się od napisów i rubryk stronicy 2 formularza p. k. Nr. 222 również tylko tem, że w miejsce słów „a) w Trybunale“ umieszcza się słowa „c) u sędziego orzekającego w postępowaniu uproszczonem“ i że napis rubryki 17 uzupełnia się słowami: „lub przerwanie rozprawy głównej w myśl art. 6 l. 8 ustawy o post. upr.“

Art. 32.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. stycznia 1920 roku.

Minister Sprawiedliwości.

Sprawozdanie miesięczne

Wzór 4.

Prokuratora

za miesiąc

19

a) o postępowaniu karnem :

Niezałatwione sprawy karne z poprzedniego miesiąca.	Nowe sprawy karne.	Z tego z aresztem.	Ogólna liczba spraw karnych.	Z tego załatwiono.	Z tego załatwiono bez sądowego postępowania wstępnego.	Niezałatwione sprawy karne.	Z tego z aresztem.	Wiszące ponad trzy miesiące.	Z tego z aresztem.	Uwagi.

b) o wniesionych oskarżeniach :

Niezałatwione akty oskarżenia z poprzedniego miesiąca.	Nowe akty oskarżenia.	Z tego z aresztem.	Ogólna liczba aktów oskarżenia.	Z tego załatwiono.	Niezałatwione akty oskarżenia.	Z tego z aresztem.	Wiszące ponad trzy miesiące.	Z tego z aresztem.	Uwagi.

c) o wnioskach o ukaranie :

Niezałatwione wnioski o ukaranie z poprzedniego miesiąca.	Nowe wnioski o ukaranie.	Z tego z aresztem.	Ogólna liczba wniosków o ukaranie.	Z tego załatwiono.	Niezałatwione wnioski o ukaranie.	Z tego z aresztem.	Wiszące ponad trzy miesiące.	Z tego z aresztem.	Uwagi.

Form. Nr. 210 p. k. nowy (Sprawozdanie miesięczne prokuratora w myśl § 31 p. k.).

KARTA WKŁADOWA

Wzór 5.

do wykazu statystycznego A Prokuratora

za rok 19

Wniosek o ukaranie oskarżonych załatwiono :

Postępowanie przeciw obwinionym zakończone przez postawienie wniosku o ukaranie w post. upr.	Zasiągnięto uchwały Izby Radnej w myśl art. 3 ust. o post. upr.	Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o post. upr.	Tymczasowo odrzucano w myśl art. 4 ust. 2 ust. o post. upr.	Uznano post. upr. za niedopuszczalne w myśl art. 4 ust. 2 ust. o post. upr.	Zastawiono w myśl art. 4 ust. 3 ust. o post. upr.	Zastanowiono w myśl § 227 p k. lub z innych przyczyn.	Przerwano w myśl art. 5 l. 8 ust. o post. upr.	Wyrok sędziego w post. upr.	Razem.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Roczna liczba bie- żąca.	Liczba rejestru V: lub Pr	Dzień wejścia.	Czyn karygodny.	Obwiniony.	Czas trwania a- resztu.	
					od	do
1	2	3	4	5	6	7

(2 strona).

Rozstrzygnięcie Izby Radnej.												
Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o p. u.	Tymczasowo odrzucono lub orzeczono nie- dopuszczalność art. 4 u. 2.	Zastanowiono w myśl art. 4 ust. 3 ust. o p. u.	Wniosek o u- karanie dopu- szczono.	Dzień oddania aktu sędziemu orzekają- cemu w post. upr.	Oznaczenie sędziow- skiego oddziału jed- nosobowego.	Dzień rozprawy głównej.	Orzeczenie pierw- szej instancji.	Orzeczenie drugiej instancji.	Dzień rozpoczęcia kary.	Złożenie grzywny.	Inne zarządzenia.	UWAGI.
8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

Rejestr dla sprzeciwów w postępowaniu uproszczonym. J. I.

Wzór 2.

[illegible]

(Strona 1)

Liczba bieżąca.	L. rejestru St. albo Ss.	L. rejestru Vr albo Pr.	Referent prokuratury.	Oskarżony.	Czyn karygodny.	W areszcie od postawienia wniosku o ukaranie.	
						od	do
1	2	3	4	5	6	7	8

(Strona 2).

Załatwiono wniosek o ukaranie.						Treść wyroku	Treść wyroku wyższej instancyi	Wykonanie kary.		Uwagi.
bez wyroku					Wyrokiem sędziego o- rzekającego o post. upr.			Rozpoczęcie kary pobawienia wol- ności.	Złożenie grzywny	
Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o p. u.	Odrzucono lub orze- czono niedopuszczal- ność w myśl art. 4 ust. 2	Zastawiono w myśl art. 4 ust. 3.	Zastanowiono w myśl § 227 p. k. lub z in- nych przyczyn.	Przerwano w myśl art. 6 l. 8 ust. o p. u.						
9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19

WPS-9.527